

El Ter

Baró de nissaga i estoig de gentilesa.
Estrènues llegendes com la del Comte Arnau,
han estat les contalles que oïa en sa infantesa.
Quan passa per Girona, gallard i amb pas suau,

els llores que pregonen la ciutadana glòria,
amb les aigües tranquil·les, amable, ha reverdit,
i, quan al Congost entra, va curullat d'història
que de jove i fet home, atent, ha recollit.

Vers l'Empordà, sa ruta segueix amb passa lenta,
en son escut lluint-hi gravat un nou blasó
símbol de nova tasca que, amb gran orgull, ostenta
i com a executòria que el fa més alt senyor.

Els rodets i les rodes són eines ja passades
i el carcabà i tremuges que usava en els molins.
Són ara les turbines les que manté enfeinades
quan hi salten ses aigües en ràpid remolí.

Per moure les turbines, no deixa les empreses
que pels camps s'estenien en bé de llurs sembrats
i s'esmuny per les sèquies, fontanes de riqueses,
i els esplets, amb regueres, els deixa assaonats.

I de les dues tasques, entrat a terra nostra,
assenyat, sense presses, com home de molts anys,
l'exuberant riquesa que es veu n'és bella mostra
i són, vergers frondosos, senyals dels seus afanys.

Per tots els llocs on passa, hi té guarda galana,
esvelta, airosa i ferma, dempeus pels marginals:
esplèndides arbredes que s'alcen amb ufana
amb molt més gallardia que ostenten les reials.

De Bordils ja en les ribes, veu una blanca ermita
i, amorosit, li dóna fervent un "Déu vos guard"
perquè, de nostra terra, és com primera fita
que de tota la plana l'albira el nostre esguard.

És l'Ermita dels Àngels que, al mig del blau celatge,
es destaca com tofa de pura i blanca neu
i que els empordanesos hi presten homenatge
i cordials hi duen ofrenes pel Bon Déu.

I esdevé empordanesa del Ter la correntia
endolcida i calmosa, fins sembla que no es mou.

Els pobles que el contemplen saluda amb cortesia.
Sols en les grans crescudes, greus aldarulls promou.

Els saluts més amables els dóna a Torroella
on reis amb la noblesa havien sojornat,
i en passar les arcades del pont que l'encamella,
enyorós es recorda d'aquell brillant passat.

Un gran palau bastiren al cim de la sellera
amb ben cuidades hortes i uns bells i grans jardins;
el "Mirador" una estada segura i encisera
des d'on l'esguard fruïa de prop i llunys confins.

Els Comtes Reis hi feien sovint llargues estades;
el repòs hi buscaven i un dolç recolliment.
Joan primer hi rebia luxoses ambaixades
amb gran esplendidesa i molt solemnement.

A més de gaies festes, curós hi organitzava
sos esplais cinegètics d'estrenu caçador
i a Foixà feroç lloba el rei Joan matava,
l'espill de gentilesa, de pompa i d'esplendor.

De pas, mira nostàlgic, el Ter, la tossa grisa
que guarda la carcassa d'inacabat castell;
de tota la planura sa forma es veu precisa
i com recordatori de lluites del temps vell.

Si junt el Llobregat, s'aixequen les austeres
i venerades roques del cos montserratí,
del Ter, ben a la vora, s'aixequen les tosseres
com tres mugrons de pedra, de l'isolat Montgrí.

El Ter, morós, arriba pels àmbits de sa posta
i en el fons de l'abisme caurà per fi rendit
aprop la Fonollera, monticle de la costa
raconada d'ensomnis, i estoig de l'Estartit.